

og en velfærdsstat, som vi kan leve af i fremtiden.

Men lad den diskussion i øvrigt ligge. Det, der er afgørende for mig, er, at danske virksomheders konkurrencekraft, deres evne til at klare sig over for udenlandske virksomheder er blevet forringet. Den er blevet forringet med omkring 9 pct. i denne her regerings periode, siden Poul Nyrup Rasmussen tiltrådte.

Vores markedsandel er faldet, fordi vi lægger alt for mange byrder på danske virksomheder, og her diskuterer vi bare én af mange, mange nye byrder, der er lagt på danske virksomheder.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Der er da ingen tvivl om, at en velfungerende offentlig sektor er en vigtig forudsætning for, at det private erhvervsliv kan gøre sig, hvad angår konkurrencekraft, og at det kan gøre sig i udlandet, og det er hele spektret for offentlig regulering, offentlig administration. Vi har i Danmark den mindst korrupte offentlige sektor i hele verden, hvad vi skal være glade for. Der er ingen tvivl om, vil jeg sige til hr. Svend Erik Hovmand, at mange virksomheder er utrolig glade for det og har opnået stærk konkurrencekraft, netop fordi de har et godt og vitalt samspil også med den offentlige sektor.

Jeg synes ikke, man kan dele det op på den led. Jeg ser gerne et øget offentligt-privat samspil og mener, det er en vigtig forudsætning for konkurrencekraften i den private sektor.

En af pointerne i min ordførertale var, at den erhvervspolitiske diskussion ikke må reduceres til udelukkende at omhandle administrative byrder på det indenlandske marked, og at vi er nødt til at hæve blikket en smule og kigge på den konkurrencekraft og den konkurrenceevne, som vi vil have, at vore virksomheder skal have, hvilket indebærer satsninger over en bred front, dvs. uddannelse, IT og også offentlig regulering på visse områder. Så man må se lidt mere nuanceret på det.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Da Kristeligt Folkepartis ordfører er forhindret i at være til stede, skal jeg sige følgende:

Det er jo en overordentlig væsentlig debat, vi har. Jeg mener, den betyder noget for, hvordan vi kan indrette hele vores samfund.

Når man hører om finanslovforhandlinger, er det jo som regel, at det ene og det andet og det

tredje parti har de ekstraønsker og de ekstraønsker, og vi vil alle sammen gøre det vældigt godt for den og den gruppe. Men forudsætningen for, at vi kan gøre godt på en række områder og forbedre indsatsen på ældreområdet, socialområdet osv. osv., er jo, at vi har et velfungerende erhvervsliv. Derfor er det en efter min mening meget basal og vigtig drøftelse, vi har i dag.

Når jeg så kigger på regeringens redegørelse til Folketinget, har den mange rigtige overskrifter: Hvordan erhvervspolitikken netop hører sammen med velstand og velfærd, vi skal have et rummeligt arbejdsmarked, vi skal satse på en stadig forbedring af vort miljø, virksomhederne har et miljøansvar og et socialt ansvar, og samtidig må vi satse på øget dygtiggørelse og alle disse rigtige formuleringer.

Det, jeg savner, er noget mere konkret: Hvordan vil man satse på, at vi får det velfungerende erhvervsliv, der er en forudsætning for det velfærdssamfund, som vi jo alle er tilhængere af?

Lad mig nævne nogle punkter, hvor jeg synes, at regeringen med det, den har gjort, har gjort det vanskeligere for erhvervslivet virkelig at kunne skabe og skabe forudsætningen for de værdier, som vi ønsker.

For det første er der Vandmiljøplan 2, som blev vedtaget for noget tid siden. Den betød nogle ekstra udgifter og ekstra administration for et enkelt erhverv. Her mener jeg, man må gå ind og se på, om man i det øjeblik – og det var vi enige i fra Kristeligt Folkepartis side – for miljøets skyld gør det og det, så er klar over, hvad man påfører et enkelt erhverv. Det mener jeg ikke regeringen har gjort. Ud fra nogle rigtige målsætninger på et andet område er der kommet nogle følgevirkninger, som har svækket vort erhvervsliv.

Tilsvarende med pinsepakken. Der var rigtige målsætninger i pinsepakken. Det var rigtigt, at der var problemer med vores betalingsbalance, og derfor var det rigtigt med et indgreb, men det, man gjorde, var jo, at man lod erhvervslivet betale. En række ordninger blev forringet, hvilket svækkede erhvervslivet.

Jeg mener, at man er ved at gøre det samme med administrationsgodtgørelsen. Vi kan godt gå tilbage i dens forhistorie, men situationen er jo, at der er en række administrative opgaver, som er pålagt erhvervslivet, og som de får en godtgørelse for. Man kan drøfte, om man skulle formulere den lidt anderledes, o.k., så kan vi